

Sintonització

Carlos Padrissa

Aquell 19 d'agost de 1974 la llavor efervescent de la creativitat total em va contaminar. Tenia 15 anys, vivia a Moià, i a canvi del salari de repartidor de fruita, el "jefe" m'havia comprat una petita ràdio a Andorra i jo passava les hores buscant les millors recepcions, mentre girava el petit i ultrasensible sintonitzador manual. Era una rodeta amb números i a la vora del 7, les ones mitjanes de la ràdio nacional, sortides del repetidor de Gallecs, colpejaven amb molta força el meu petit receptor.

Encara que no tingués gaires piles, el so vibrava amb molta més claredat que a les altres emissores. Va ser aquell migdia quan, de sobte vaig connectar amb el programa "Protagonistas nosotros" mentre algú, retransmitia en directe un esdeveniment estrany i extraordinari: una cobla de sardanes dirigida per un xinès mongol, un helicòpter que havia de tirar màquines d'escriure al públic, un mural gegant per pintar amb mangueres a pressió. No entenia res fins que van nomenar a **Salvador Dalí**... ell era el mestre de la cerimònia surrealista...

Aquí va començar la meua perversió artística. Moltes vegades he pensat en aquest esdeveniment i encara em continua produint el seu efecte efervescent, la influència en mi va ser total a partir d'aquest moment màgic radiofònic i crec que la meua aportació al treball de la Fura encara d'alguna manera s'alimenta d'aquesta experiència a les ones.

Jo vaig voler retre el meu particular homenatge al geni en el seu centenari: avançant-me nou mesos a les institucions oficials, i aprofitant que el mes d'agost no hi ha gaires notícies i els productors dels programes han d'anar a la caça del que sigui, vaig fer observar als oients radiofònics d'una emissora nacional que aquella nit – la nit màgica de la pluja d'estels de Sant Llorenç, l'11 d'agost de l'any 2003– feia 100 anys que va ser fecundat l'ou de Salvador Dalí. ♦

Carlos Padrissa,
Membre fundador
de la Fura dels Baus.